

Øjeblikke havde han fortalt Sygeplejersken om sin Bryllupsdag, om det lange, pyntede Brudetog, om Bispen, der modtog det ved Indgangen i fuldt Ornat, og om den natlige Hjemfart, da Præstebjerget pludseligt løftede sig op paa luende Søjer. Ogsaa om Vejlby Præstegaard havde han altid gerne villet fortælle, men Sygeplejersken havde i Almindelighed maattet standse ham, fordi Minderne angreb ham for stærkt. Han kunde ofte falde i krampagtig Hulken eller synke hen i en dyb, stum Fortvivelse over sin forspildte Lykke, og han havde tilsidst næsten ingen anden Tanke, intet andet Ønske, ingen anden Begæring haft end at faa sin Hustru og sine Børn at se. Da man ved Dødens Nærmelse omsider indvilligede i hans Bøn og sendte Bud efter dem, var det forsilde. Allerede om Natten døde han. Med sine sidste, svigtende Kræfter bad han da sine Omgivelser sige til Hansine, hvad han selv vilde have sagt hende, at han takkede og velsignede hende. Med Sygeplejerskens Haand i sin, og mens den gyldne Dag sejrrigt brød frem derude bag det nedrullede Hospitals-Gardin, udaandede han i et langt og smertefuldt Suk.

. . . Over det langsomt dragende Ligtog rungede Kirkeklokkens basdybe Stemme, denne enstonende Lyd, der dog har Udtryk for alle Menneskehjertets dybeste Rørelser fra den gladeste Bryllupsfryd til Adskillelsens Smerte. Kirkegaardsporten aabnedes, og mens en Flok opskræmte Maager gav sig til at skrigе ude over Stranden, som vilde ogsaa de være med at bringe deres ulykkelige Ven den sidste Hilsen, skred Toget ind mellem de vejrbæste Grave.

Da Følget var samlet omkring den gamle Anders Jørgens Begravelsesplads, og medens den blomstersmykkede Kiste langsomt sænkedes i Jorden, søgte Blikkene uvilkaarligt Hansine. Hun stod der i sin Enkedragt ved Siden af Graven og holdt den lille Sigrid i Haanden. Mens Barnet hulkende gemte sit Ansigt i Moderens Kjole, syntes Hansine selv fuldkommen rolig,